

Marilyn Nissenson

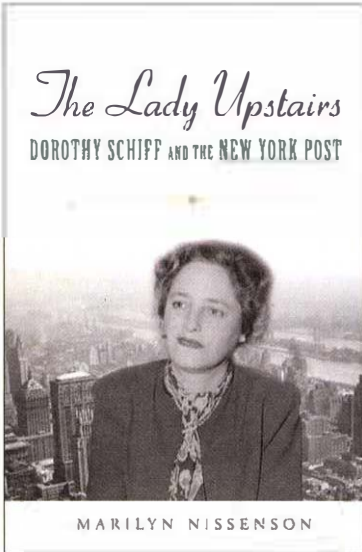
*The Lady Upstairs - Dorothy Schiff
and the New York Post*

St. Martin's Press,

ISBN 978-0-312-31310-4,

500 blz.,

Van Ditmar Boekenimport, € 33

A LADY WITH BALLS

■ Nu de tweede biografie van Dorothy Schiff is verschenen, bestaat er waarschijnlijk nog maar één geheim dat ze mee in haar graf heeft genomen, namelijk of ze het wel of niet gedaan heeft met Franklin Roosevelt. Maar ook zonder het antwoord op die vraag weten we dat de eigenaar, uitgever en lange tijd ook hoofdredacteur van de *New York Post* een flirt was die tot op hoge leeftijd graag haar benen liet zien.

Schiff kwam uit een rijk en beschermd joods Amerikaans gezin. Het is een wonder hoe iemand die opgroeide in de Amerikaanse high society zich later als courancier zo in maatschappelijke kwesties als mensenrechten en racisme zou vastbijten. Schiff is minder beroemd dan Katharine Graham die *The Washington Post* in eigendom had. Dat heeft meer te maken met de titels die de dames in bezit hadden dan met hun persoonlijkheid. Want met Dorothy: Never a dull moment. Haar leven als courancier eindigde met een klarenstoot door in 1976 de democratisch gezinde *New York Post* voor 31 miljoen dollar te verkopen aan krantenmagnaat *Rupert Murdoch*. Hij maakte korte tijd later van deze krant met ruim 800.000 exemplaren verkochte oplage een afgevlakte sensatiekrant. En hiermee werd in één klap het levenswerk van de vrouw tenietgedaan die in 1939 de *New York Post* had opgekocht.

Deze in 1801 opgerichte krant leidde al decennialang een kwakkelend bestaan. Dorothy stopte er veel geld in, zonder zich aanvankelijk direct met de inhoud van de krant te bemoeien. In 1942 nam ze het redactionele roer over en dat zou ze nog vaak voor langere of korte tijd doen. Schiff begon al in die oorlogsjaren na te denken over wat we nu multimediale journalistiek noemen en kocht radiostations op waarmee ze synergie met de krant nastreefde. Een paar jaar later werd in een plaatselijk televisiestation geïnvesteerd. Dorothy was een onrustig type dat steeds een andere man koos om zich zakelijk of intellectueel te vernieuwen. Ze trouwde vier keer en hield er talloze minnaars op na, en elke affaire bracht iets nieuws.

Dat begon al met haar amourette met de Engelse perslord *Max Beaverbrook*, eigenaar van de *Daily Express*. Het contact met hem maakte haar politiek bewust en zorgde voor een levenslange interesse voor filosofie en geschiedenis. Haar eerste echtgenoot maakte haar (weer) bewust van haar joodse achtergrond, de andere overtuigde haar om de krant anders te organiseren. Ook liet zij zich onderwijzen dat je nooit moet bezuinigen op een sterk redactieteam. Met het aantrekken van *I.F. Stone* werd aan dat idee vormgegeven. Maar Schiff deed meer. Zij liet

haar krant uitgroeien tot de belangrijkste New Yorkse krant met een politieke visie en vaak impopulaire meningen die tegelijkertijd op tabloidachtige wijze gepresenteerd werden.

De *New York Post* combineerde commercieel denken met een duidelijke politieke signatuur. Afrikaans Amerikaanse New Yorkers werden in de VS tot ver in de jaren zestig op grote schaal gediscrimineerd en tegelijkertijd lag daar een lezersmarkt braak. Door overname van de *Bronx Home News* en het richten van de journalistieke focus op mensenrechten voor de zwarte bevolking en andere controversiële onderwerpen zoals vrouwenemancipatie (geen krant had zoveel vrouwelijke redactiechefs als de *New York Post*), artikelenseries tegen de communistenjager McCarthy en de praktijken van FBI-chef Hoover kreeg de krant een status van liberale vrijgevochtenheid die landelijk werd gerespecteerd.

Marilyn Nissenson heeft een boeiende biografie geschreven. Het verhaal over de wederwaardigheden van de *New York Post* is zelfs erg goed. Maar toch is er ook kritiek mogelijk. Er passeert een lange lijst van beroemde Amerikanen waar Schiff intensieve vriendschappen mee onderhield. Schiff heeft drie presidentskandidaten gesteund (geen van hen haalde overigens het Witte Huis), begaf zich in de wereld van de nachtclubs en de amusementsindustrie. Toch heeft Nissenson opvallend weinig opinies van al deze mensen over Dorothy Schiff in haar verhaal verwerkt. Dat zorgt ervoor dat het beeld van Schiff een tikkeltje eenzijdig is. En dat beeld was al niet al te objectief, want haar eerste biograaf en waarschijnlijk ook minnaar, *Jeffrey Potter*, fungeerde min of meer als hofchroniqueur door in 1976 een geautoriseerde biografie te publiceren.

Dorothy Schiff stierf in 1989. 'She was the only publisher in New York with balls,' stond in haar eigen krant te lezen. En dat valt niet te ontkennen, want zelfs die necrologie was in haar eigen opdracht geschreven.

10 (2007) 5, oktober